

D ů v o d y:

Žalobce napadá rozhodnutí soudu druhé stolice jen potud, pokud tím bylo změněno usnesení soudu první stolice, že totiž odpadnouti má výrok soudu první stolice, podle něhož soudní smír ze dne 17. října 1929 pozbyl platnosti ohledně obou žalovaných. Dovolacímu rekursu nelze upřítí opodstatněnost. Podle stavu spisů a podle obsahu smíru ze dne 17. října 1929 nemůže býti pochybnosti o tom, že smírem měl býti spor pro obě strany (správněji pro všechny účastníky) konečně vyřízen pod podmínkou, že jej žádná ze stran do čtrnácti dnů neodvolá. An žalovaný Augustín R. ve čtrnáctidenní lhůtě smír odvolal, nenabyl smír účinnosti vůbec a spor se vrátil přirozeně do období, v němž byl před dojednáváním smíru, a to co do všech účastníků, tedy i co do žalovaného Josefa R-a. Správnost toho plyne nejen z doslovu smíru, nýbrž i z účelu, který oběma stranama při jeho uzavírání byl a rozumně jedině mohl býti sledován, neboť, kdyby tomu tak nebylo, musil by smír nutně obsahovati ustanovení o tom, zda a pokud nabývá platnosti, bude-li odvolán jen jedním z účastníků. Když tomu tak jest souhlasiti s názorem soudu první stolice, že následkem odvolání smíru byť i jen žalovaným Augustínem R-em jest pokračovati v řízení proti oběma žalovaným tak, jako by smír nebyl býval vůbec uzavřen. Názor rekursního soudu, že teprve v řízení proti oběma žalovaným znova zahájeném bude moci býti rozhodnuto o soukromoprávní, správně hmotně právní námitce žalovaného Josefa R-a, že ohledně něho jest tato právní věc smírem vyřízena, není správný, neboť smír, jak již dovozeno, odvoláním žalovaného Augustína R-a vůbec nenabyl účinnosti, takže nemohla jím tato právní věc ani ohledně žalovaného Josefa R-a býti vyřízena. Při tomto právním posouzení věci netřeba se zabývati vývody dovolacího rekursu, týkajícími se otázky, zda jeho návrh při ústním jednání ze dne 17. března 1930 je vlastně určovacím návrhem ve smyslu § 236 čřs. a v jaké formě mělo se státi o něm rozhodnutí.

Čís. 10430.

Svolení berní správy podle § 8 zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n., a podle § 290 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. vyžaduje se jen k zápisu usnesení o dobrovolném zrušení společnosti, není ho však třeba k zápisu výmazu likvidační firmy.

Z toho, že si rejstříkový soud nevyžádal ono svolení před zápisem usnesení o dobrovolném zrušení společnosti, nelze vyvozovati jeho oprávnění žádati svolení k zápisu výmazu firmy.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1931, R I 905/30).

Opověď výmazu firmy společnosti s r. o. z rejstříku vrátil rejstříkový soud s tím, by do šesti neděl bylo předloženo osvědčení příslušné berní správy, že proti zrušení a likvidaci společnosti není ná-

mitek, ježto toto osvědčení dosud nebylo předloženo (zákon ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n., nařízení ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n., a § 290 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n.). Rekurzní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 8 zákona ze dne 17. února 1920, čís. 134 sb. z. a n., a nařízení vlády republiky Československé ze dne 20. dubna 1920, čís. 259 sb. z. a n., jest zapotřebí k dobrovolnému zrušení společnosti nebo k její přeměně v jinou právní formu svolení berní správy, příslušné k zajištění dávky a stanoví dále § 290 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., že k dobrovolnému zrušení podmětu podrobeného zvláštní dani výdělkové nebo k jeho přeměně v jinou formu právní jest potřebí svolení vyměřovacího úřadu, příslušného zajistiti daň. Toto osvědčení musí býti prokázáno již, když se podává žádost o zápis zrušení a likvidace společnosti. Toto osvědčení měla tudíž společnost předložiti již dne 6. ledna 1925, kdy oznamovala zrušení a likvidaci společnosti a žádala o zápis změn nastalých při firmě. Nepředložila-li toto osvědčení a bylo-li zapísáno zrušení a likvidace společnosti bez tohoto výkazu, nevadí to pranic tomu, by nyní, když jest žádáno o výmaz firmy, dodatečně nepředložila firma onen výkaz, jež předložiti bylo její povinností hned při původním zápisu. Právem proto žádáno jest napadeným usnesením, by předloženo bylo osvědčení příslušné berní správy, že proti zrušení a likvidaci společnosti není námitek, a jest proto tvrzení stížnosti, že toto usnesení jest nesprávné a nezákonné, vratké.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil rejstříkovému soudu, by znovu rozhodl o opovědi výmazu firmy, nehledě k důvodu, pro nějž byla vrácena.

Důvody:

Dovolací stížnosti nelze upříti oprávnění, neboť souhlasná usnesení obou soudů nižších stolic zřejmě odporují zákonu (§ 16 nesp. říz). Jak vyplývá z plenárního rozhodnutí sb. n. s. čís. 2753 a z rozhodnutí sb. n. s. čís. 8434, vyžaduje se svolení berní správy podle § 8 zákona čís. 134/20 a podle § 290 zák. čís. 76/27 jen k zápisu usnesení o dobrovolném zrušení společnosti, není ho však třeba k zápisu výmazu likvidační firmy. Z toho, že si rejstříkový soud nevyžádal ono svolení před zápisem usnesení o dobrovolném zrušení společnosti, nelze vyvozovati jeho oprávnění, žádati svolení k zápisu výmazu firmy, neboť nehledíc k tomu, že již odpadl zájem berní správy pro nedostatek jmění, přičilo by se to ustanovením citovaných míst zákona. Dovolací stížnosti bylo proto vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 10431.

Sudiště podle majetku (§ 99 j. n.).

I cizozemské právnické osoby mohou za ostatních podmínek § 99 j. n. býti žalovány u tuzemského soudu, v jehož obvodu jest jejich majetek.